INTERMEZZO

Zilele trecute, o întîmplare ciudată a făcut ca interviul săptămînii să-şi amîne startul 1974 cu încă şapte zile. Această împrejurare se datorează faptului că reporterul i-a surprins pe Angelo Niculescu şi Valentin Stănescu plimbîndu-se în Cişmigiu. Şi cum cei doi antrenori discutau cu aprindere, ei n-au remarcat prezenţa „spionului". La un moment dat, cei doi s-au aşezat pe o bancă, lîngă buturugă. Reporterul a reuşit, astfel, să se ascundă şi să comită indiscreţia de a trage cu urechea. Avînd o poziţie convenabilă, el a putut urmări cu atenţie dialogul celor doi. Iată, acum, rezultatul acestei după-amieze de... spionaj, în care subsemnatul a beneficiat de complicitatea unui mic casetofon „Standard".

V.S. : Dragă Angelo, nu m-aş fi aşteptat să fie chiar atît de greu...

A.N. : Te rog să mă crezi că e şi mai greu după ce părăseşti echipa naţională. Tu ai abia un an...

V.S. : Îl împlinesc la 15 ianuarie.

A.N. : Mulţi înainte. Şi eu am pornit la drum, de fapt, la 15 ianuarie. Coincidenţa face ca la 15 ianuarie să fi jucat meciul acela de pe Wembley... Apropo... Am auzit că pleci în turneu.

V.S. : Un turneu foarte scurt, de vreo 10 zile.

A.N. : Păcat. Ar fi fost de preferat un turneu mai lung, de cel puţin o lună, dacă s-ar fi putut în Brazilia. Crede-mă, un turneu în Brazilia e o şcoală formidabilă. Ai mei au învăţat foarte mult în Brazilia. Am învăţat şi eu — cred că am mai spus-o...

V.S. : Nu vezi că am opoziţii şi pentru acest turneu scurt ?

A. N. : Opoziţiile nu au nici o importanţă. Cu cît sînt mai multe, cu atît mai bine. Aşa e întotdeauna în fotbal. Antrenorii de club sînt nemulţumiţi cînd li se iau jucătorii. Ai fost nemulţumit şi tu, cînd erai la Steaua, în timp ce eu eram la echipa naţională. Dacă stai să asculţi tot ce spun „chibiţii", nu ajungi nicăieri. În fond, la ce bun să asculţi ce spun alţii, cînd totul apasă pe umerii tăi... Aud că faci o echipă complet nouă...

V.S. : E şi timpul. Mă gîndesc în perspectivă. Ce să fac cu jucătorii care peste patru ani vor avea 32 sau 33 ?

A.N. : În aparenţă, ai dreptate. Dar nu cred că e momentul să te gîndeşti numai la jocurile pe care le vei susţine peste patru ani. Nu trebuie să uiţi că în toamnă s-ar putea să joci unul sau două meciuri mai importante decît cele pe care le vei juca la anul. Ai vreo schiţă de echipă ?

V.S. : Am. Răducanu sau Jivan în poartă, Anghelini, Sameş, Dinu, Nistor — fundaşi. Dumitru şi Balaci — mijlocaşi. Troi, Mircea Sandu, Dudu Georgescu şi Mareu înaintaşi. Bineînţeles că e o simplă schiţă...

A.N. : Interesantă schiţă. Ai mult curaj. Nu vreau să te contrazic asupra unor nume, dar în echipa asta lipseşte un conducător. Eu l-am avut pe Lucescu. Mircea a dat stil echipei. Nu numai din punct de vedere tehnic sau tactic. A fost înainte de toate un sportiv adevărat, un om de echilibru, adică exact ceea ce îi trebuie unei echipe în perspectiva anilor.

V.S. : Bine, dar îl am pe Dumitru.

A.... : Dumitru e în primul rînd un solist. Un copil cu un talent formidabil, dar care nu cred că ştie să gospodărească interesele atît de diverse ale unei echipe.

V.S. : Mai e şi Dinu.

A.N. : Prea mult temperament. De altfel, constat cu plăcere că l-ai retras pe linia stoperilor. Dinu a fost întotdeauna un mare stoper şi niciodată un bun mijlocaş. S-a şi văzut în cursul anului trecut. Dinu este omul situaţiilor-limită, cînd echipa trebuie să dea totul din ea. În schimb, îi e greu să echilibreze un joc, pentru că întotdeauna i se pare că ceilalţi nu dau cît dă el.

V. S. :Ce zici de schiţa mea ?

A.N. : Repet, ai un curaj pe care îl invidiez. Ai tăiat stofa fără prea multe ezitări. Eu, mai puţin categoric, am măsurat de multe ori înainte de a tăia. Să sperăm, însă, că un Anghelini, un Nistor sau un Balaci nu te vor decepţiona. În fond, pe ceilalţi l-am încercat şi eu, mai puţin Troi — pare-mi-se...

V.S. : Trebuie să vin cu ceva nou. Şi aşa, cred că am întîrziat cu un an. Dar era greu să prezint o asemenea echipă acum un an, cînd, peste două luni, mă aştepta jocul de la Tirana. Acum e timp...

A.N. : În fotbal, în general, şi în fotbalul românesc, în special, nu e niciodată timp. Din păcate, la noi nu există termene de lucru. Pentru noi, repet — din păcate, cel mai important meci este primul pe care urmează să-l susţii, adică cel cu Franţa, un meci care se joacă peste numai două luni.

V.S. : O echipă tînără întruneşte întotdeauna adeziunea iubitorilor fotbalului, mai ales la început. Crezi, Angelo, că ai mai fi jucat, în '74, cu Sătmăreanu, Radu Nunweiller, Dembrovschi sau Lucescu? adică cu oameni care au 29 sau 30 de ani ?

AN.. : Mi-e greu să-ţi răspund, dar poate că aş fi jucat — mai curînd — cu tineri care să le semene. Pentru mine, jucătorul n-a contat niciodată ca o individualitate izolată. Pe mine m-au interesat în pirmul rînd relaţiile care se stabilesc între jucători, pe teren şi în afara terenului. Se ştie, însă, că schiţa pe care mi-ai prezentat-o are un lucru deosebit de interesant.

V.S. : Ce anume ?

A.N. : Are două vîrfuri de atac, Mircea Sandu şi Dudu Georgescu, care reprezintă mult mai mult decît două individualităţi. Eu am avut ghinionul (unii spun că am avut norocul) ca în echipa mea să existe doi jucători — Dobrin şi Dumitrache — iubiţi de public peste măsură. Eu m-am subscris întotdeauna la acest entuziasm, pentru că amîndoi au jucat de fapt în afara echipei, neacceptînd că fotbalul modern este un fotbal cu sarcini duble, de atac şi apărare. Dacă Dobrin şi Dumitrache ar fi avut în joc rivna şi dăruirea unui Keizer şi Cruyff — în fond ei au fost corespondenţii de faimă ai celor doi olandezi la scara fotbalului nostru — atunci rezultatele mele ar fi fost mult mai bune. Dar pentru că Dobrin şi Dumitrache au fost ce au fost, adică în primul rînd beneficiarii propriului lor talent, am fost nevoit să aduc în echipă jucători care să muncească dublu pentru sporadicele lor acţiuni de bravură, care, din păcate, au avut mai puţină eficacitate decît vilva stîrnită deoarece sînt, cum se spune, „vîrfurile de lance", adică jucători de elită — această mentalitate învechită care mai persistă în fotbalul nostru.

V.S. : Îmi pare bine că ai simţit intenţiile mele. În fotbalul modern e greu să joci cu mai mult de două vîrfuri. În fond, tactica cea mai confirmată este aceea în care echipa atacă cu două linii de cîte patru şi se apără tot cu două linii de cîte patru. Aşa au făcut brazilienii, aşa au făcut englezii. Important e ca să contezi pe asemenea oameni şi să-ţi permiţi luxul de a admite doar două „viori". Sigur că ar fi fost mult mai bine, cum spuneai, ca şi aceste două „viorele" să intre la şmotru, aşa cum nu se jenează să facă Cruyff sau Gerd Müller, pe care îi vezi bătîndu-se din greu în careul propriu, pentru a ajuta apărarea în momentele grele, dar, deocamdată, atît tu cît şi eu am fost şi sîntem nevoiţi să acceptăm asemenea situaţii speciale... Pentru mine, deocamdată, marele semn de întrebare este Balaci. Dacă impresia bună pe care mi-a produs-o anul trecut se va confirma, atunci s-ar putea ca linia de mijloc să poată lega jocul.

VALENTIN STĂNESCU — ANGELO NICULESCU

SAU DRUMUL DE LA 8+2 LA... 10

● ORICE TURNEU ÎN BRAZILIA ESTE O ŞCOALĂ... ● O „SCHIŢĂ" CURAJOASĂ ● ÎN FOTBALUL MODERN E GREU SĂ JOCI CU MAI MULT DE DOUĂ VÎRFURI ● DACĂ ENGLEZII L-AR FI AVUT PE DOBRIN ! ● TREBUIE JUCAT MAI REPEDE

A.N. : E mult de discutat pe tema asta. O linie de mijloc nu depinde de doi jucători, mai ales dacă aceşti doi jucători sînt şi doi oameni scunzi, de cam 1,70 m. O linie de mijloc, mai ales pentru o echipă ca a noastră, care e şi ea o echipă de mijloc, reprezintă aproape totul. Filozofia mea în materie de „mijloc" a fost criticată cu asprime. Eu l-am avut pe Radu Nunweiller, care a executat 100 sau 200 de pase într-un meci, dar prin asta a dat foarte multă încredere echipei. În al doilea rînd, am reuşit să-l conving pe Dumitru, cel mai bun fotbalist al nostru, să fie deseori un simplu paznic în faţa stoperilor, pentru că a fost nevoie. Între timp, Dumitru a crescut, a devenit o mare vedetă, dar nu mai joacă, totuşi, cum juca pe vremea cînd era un simplu paznic.

V.S. : Cu Dumitru paznic şi cu Radu împărţitor de pase, ai făcut din Lucescu şi Dembrovschi alţi doi mijlocaşi, lăsînd sarcina finalizării pe seama lui Dobrin şi Dumitrache.

A.N. : Adică exact ce ai făcut tu cu Rapid, cînd ai cîştigat campionatul. Lumea spune, de altfel, că atît tu cît şi eu am fost inspiraţi în direcţia asta de foarte echilibratul Emmerich Vogl, care a fost consilier la Rapid, pe vremea ta, şi la „naţională", pe vremea mea.

V.S. : Să lăsăm ce a fost, Angelo. Dar acum, cînd începe o treabă nouă, ce-i de făcut ? Viaţa mă obligă să joc mai repede, chiar dacă singurii jucători rapizi din echipă sînt cele două extreme. Viaţa mă obligă să traversez terenul mai repede, chiar dacă Dumitru şi Balaci sînt îndrăgostiţi de minge. Sînt, pur şi simplu, un antrenor care trebuie să ceară mai mult jucătorilor săi.

A.N. : E foarte bine ce spui. Dar vei putea realiza cu adevărat mai mult dacă vei reuşi să-i obligi pe toţi cei 10 jucători de cîmp să depună un efort mai mare decît cel pe care l-a depus acel 8+2 al meu. Fotbalul mare începe de la 10, nu de la 8+2. Acesta e şi motivul pentru care nu m-am înclinat unor nume de mare rezonanţă, dar care, cînd începeam socoteala efortului, îmi făceau două găuri mari. Apropo, ce faci cu Dobrin ?

V.S. : E în lot. Ştii ceva, Angelo ? Eu cred că echipa Angliei, dacă l-ar fi avut pe Dobrin în meciul cu Polonia, ar fi cîştigat cu 6 sau 7—0. Pentru mine, ca şi pentru tine, Dobrin e un jucător mult prea scump. Şi pentru că e mult prea scump, trebuie să-l am în vitrină, ca pe un briliant, care face ape, ape...

Ioan CHIRILĂ

P.S. Acest dialog a avut loc doar în imaginaţia cronicarului.

CU CITITORII ● DIALOG ● CU CITITORII

ŞOIMII BUZĂULUI — ŞOIMII TAROM...

Un vechi şi statornic cititor al revistei FOTBAL, Ladislau Balogh, din Tg. Mureş, simpatizează foarte mult echipa Dinamo Bucureşti şi urmăreşte cu atenţie toate meciurile de acasă ale formaţiei A.S.A. Dar, surprinzător, nu ne scrie nici despre Dinamo, nici despre A.S.A. Îl interesează, îndeosebi, soarta unei echipe din... Buzău. **„Cu vreo doi ani în urmă** — ne scrie el — **exista, la Buzău, o echipă cu numele de „Şoimii". Era una din fruntaşele seriei respective din Divizia C. Şi, dintr-odată, n-a mai apărut în campionat. Pur şi simplu a dispărut...".**

— Nimic nu... dispare, tov. Balogh. „Şoimii" din Buzău n-au făcut altceva decît să... zboare pînă la Bucureşti, devenind „Şoimii TAROM". Prin contopire.

„A doua chestiune, cu care vă rog să-mi permiteţi să vă mai reţin atenţia, este legată de meciul U.T.A. — Politehnica Timişoara, disputat la Arad, în ultima etapă a turului. S-a afirmat că acel meci reînnoadă firul tradiţionalelor confruntări dintre cele două echipe rupt cu zece ani în urmă, în campionatul 1963/64. Cred că a fost o mică inadvertenţă. U.T.A. a mai jucat cu Politehnica şi în campionatul 1965/1967...".

— Într-adevăr. Ultima dată, în ziua de 28 mai 1967, la Timişoara. Scor 4—2. Iată şi formaţiile care s-au aliniat atunci : Politehnica : Popa — Bodrojan, Răcelescu, Lereter, Rotaru — Petrovici, Mihăilă — Cotormani, Surdan, Regep. Popanică (Mureşan II). U.T.A. : Gornea — Birău, Bacoş, Kukla (Czako II), Ţîrlea — Igna, Meţcaş, Jac — Axente, Domide, Chivu. Golurile au fost marcate de Cotormani, Regep, Lereter şi Mureşan — pentru „Poli", Jac şi Ţîrlea — pentru U.T.A

O URARE ÎN 4... IPOSTAZE !

Ploieşteanul Nicolae Trică ţine neapărat să ne... informeze că, după părerea domniei sale „La ora actuală cel mai bun fundaş central din ţară este Alexandru Boc. Şi fiind, acum, la început de an, aş vrea să-i fac o urare : 1974 să-i aducă numai jocuri excelente, fără autogoluri, revenirea grabnică în echipa naţională, titlul de campion cu Universitatea Craiova şi Trofeul FOTBAL pe anul 1974. Atît. E suficient...".

— Suficient, într-adevăr, pentru un jucător, într-un singur an ! De altfel, era vorba de o urare şi cînd colo au fost patru...

„TIGRI" — ACASĂ ; „PISICI" — ÎN DEPLASARE

„Sînt un pasionat cititor al revistei FOTBAL — afirmă bucureşteanul Ion Gheorghe Corici, chiar din primul rînd al scrisorii sale — **şi nu pot decît să fiu de acord cu o afirmaţie făcută, la „Interviul săptămînii", de arbitrul Ghemigean, care susţine că, în prezent, fotbalul adevărat nu mai poate fi practicat de pisici, ci de tigri. Repet, subscriu întrutotul acestei idei, deloc nouă. Dar, pentru că vine din partea unui cavaler al fluierului, vin şi eu, la rîndul meu, cu o întrebare absolut legitimă : ei, arbitrii, cum încurajează jocul atletic, în forţă, al echipelor noastre? Şi să vă spun eu cum, pentru că se observă foarte bine, în funcţie de echipă şi de locul unde joacă. Acasă, orice formaţie are dreptul să joace în forţă. Afară, în schimb, are voie să fie doar, pisică, rolul tigrului revenind întotdeauna gazdei ! Iată de ce consider că principalul factor în promovarea jocului atletic, în forţă, îl constituie arbitrul. Acest lucru, însă, arbitrii nu vor să-l recunoască...".**

— Vor trebui s-o facă. Adică să se... adapteze cerinţelor moderne ale jocului. Altfel... Bănuim că înţelegeţi ce vrem să spunem prin acest „altfel"...

● PE SCURT ●

Emanuel Miciu (Craiova) : München, clubul Bayern, R.F. Germania. Sigur, scrisoarea va ajunge la această destinaţie ;

Romeo Marinescu (Rm. Vîlcea) : Vă mulţumim pentru urările pe care ni le-aţi adresat ;

Ion Iorga (Frăţileşti — Ialomiţa) : Trebuia să adresaţi scrisoarea dv. Radioteleviziunii ;

Aurel Toma (Arad) : Nu publicăm versuri ;

Jan Copaci (Merişani — Argeş) : Vlad (F. C. Argeş) şi Pexa („U" Cluj) sînt fundaşi centrali în echipele lor. Laţa joacă mijlocaş la Politehnica Timişoara